

Pomlad je prišla.

Prvi ptički so se vračali z juga, na prisojnih holmih so jim pa trobile trobentice in zvončklali zvončki v pozdrav. Takrat je rekla babica Stojanu in Anici: »Kmalu bo prišla pomlad.«

Oba sta pustila za hip svoje igračke in sta se otroško resno zamislila.

»Kdo? Pomlad! — Kakšna pa bo ta pomlad?« sta se vprašala. »Kako bo pa prišla?«

In predstavljati sta si jela pomlad kot lepo gospo, ki se bo pripeljala v svetli in lepi kočiji. Vsa bo v beli obleki, kakor je bila Anica lani o svetem Telesu. V kočijo bosta pa vprežena dva velika, iskra belca.

Dan za dnem sta posedala odslej pri oknu in sta zrla na cesto in vrt. O, ne smeta zamuditi nje-nega prihoda, tega pa že ne.

Črešnja na vrtu je že zacvela v velikih belih cvetih, gozd je že zelenel; a pomladi še ni bilo.

»Kdaj pride pomlad, babica?« je vprašal Stojan.

»Saj je že zdavnej tu,« jima reče babica.

Anica in Stojan sta kar osupnila. Ta pomlad, kdaj se je pač pripeljala? Ali ponoči, ko so spali pridni otroci?

Ne, to jima ni ugajalo. Tako dolgo sta jo pričakovala, pa da bi še vedeti ne smela, kakšna je ta pomlad. In uganili sta jo modri glavici.

»Veš kaj, Anica,« pravi Stojan. »V gozd pojdeva, pa takoj danes popoldne pojdeva in poiščeva ono pomlad, ki se nama tako skriva. Tako skriti se pa tudi ni mogla, da bi je midva ne našla!«

Anica je vzela košarico, Stojan si je pa oprtal košek in hajd proti gozdu. Čez pisano loko je držala pot.

»O, kako je tukaj lepo,« je vzklikala Anica vsa vesela in stopicala samo po prstkih, da bi ne pohodila kateri cvetki glavice.

Čisto zelen je bil gozd in zdelo se je, kakor da ju pozdravlja z vsake vejice ptiček: »O, dober dan, ali sta prišla tudi vidva!«

»Povej, ti črni kos, ali si že videl pomlad?« je zaklical Stojan.

A kos se mu je zasmeljal v polni obrazek, se malce zazibal po veji in odletel po gozdu.

Dalje in dalje ju je vodila pot. Skoro temno je postalo v gozdu, tako gosto je stalo drevje.

»Ali bi se vrnila?« — je šepnila Anica. — Kar začujeta za hrbtnom šelest, kakor bi lahka nožica stopala po suhem listju. Ozrla sta se in začudeno so se odprle njune oči.

Nasproti jima je prišla visoka in lepa gospa. Bela obleka ji je segala do tal. Ljubeznivo so zrle njene oči. V rokah je nesla vse polno cvetja.

»Kaj pa delata, malčka?« je vprašala. Oba hkrati sta zinila: »Ali si ti pomlad?« Ni jima vedela odgovora. Pa je morda uganila, kaj mislita otročička, in zasmejala se je prav ljubko.

»No, da, seveda sem pomlad, dušici, pojdita z mano, pomagam vama natrgati cvetk, da jih bosta nesla ljubi mamici.«

O, kako so jima zažarela ličeca — »torej vendar sva te našla,« in pripovedovala sta, kako dolgo sta čakala pomladi, pa ni hotela priti. »No, sedaj dobro, da sva te le našla.«

Gospa, ki sta jo imela otročička za pomlad, je bila grajska gospa. Vrnila se je iz velikega mesta na svoj grad, kjer ostane do jeseni. Zelo je bila vesela te dvojice in ju je spremila iz gozda daleč noter na pot, ki drži naravnost proti domu.

Vsa vesela sta prišla z velikimi šopi cvetja že skoro v mraku domov in sta pripovedovala na vsa usta skrbni mamici, kako sta našla v gozdu pomlad.

Ludvik Koželj.

